

S nasazením vlastního života

Petra Fišerová

Nejsem si jistá, jestli to mám udělat. Slíbila jsem jí to, ale bojím se. Táta si cigarety schovává do skříňky a všiml by si, kdybych mu je vzala. Dobře, zkusím to. Pomaličku se vplížím do pokoje. Otevřu skříňku, vyndám krabičku a rychle odejdu.

„Honem poběž, mám je!“ Anička běží za mnou a utíkáme do lesa. „Mám velkej strach, co když to táta zjistí?“ „To bude dobrý, toho si nevšimne“ uklidňuje mě Anička.

Po chvíli jsem trochu klidnější. Vyndám z kapsy krabičku, rozbalím ji a podám Aničce. Ta jednu Marlorku vytáhne a dá si ji do pusy. Dlouze se nadechne a začne kašlat. Upustí cigaretu a spadne na zem. Nemůže se nadechnout. „Pomoc!“ Nikdo tu není, bojím se.

Anička je v bezvědomí, asi dostala nějakou těžkou alergickou reakci. Kolem upuštěné cigarety začíná hořet tráva. Nevládám to! „Telefon!“ Zakřičím a vyndám ho z kapsy. Vytočím 112 a překotně ze sebe hrnu, kde a co se stalo. Operátor mě uklidňuje, že hasiči i sanitka jsou na cestě.

Mám velký strach, dlouho nikdo nepřijíždí a hoří už i stromy. Vůbec si neuvědomuji, v jakém nebezpečí jsem se ocitla. Přijde mi jako by se hodiny zastavily. Chytnu Aničku a zkusím jí odtáhnout kousek dál od požáru – nesnesitelného vedra a hustého dusivého dýmu.

Konečně jedou! „Vydrž, Aničko“. Sanitka i hasiči zastavili nedaleko nás. Několik hasičů v maskách vyskakuje z aut a běží přímo k nám. Dvě vysoké postavy v těžké výstroji odnášejí Aničku. Než se stačím vzpamatovat, cítím na svém obličejí kyslíkovou masku a čísi ruce mě táhnou pryč od hořícího pekla. Aničku si převzali záchranáři. Nevidím na ni.

Sedím v sanitce. Nejsem zraněná, ale musím ještě dýchat kyslík. Dostávám i nějakou infuzi. I tak ale stačím pozorovat práci hasičů. Naučenými pohyby vytahují hadice, rozbíhají se okolo hořících stromů, pouští do hadic vodu. Každý hasí z jedné strany.

Hasiči svádí nerovný boj s červeným kohoutem, ale vypadá to, že nakonec přece jen zvítězí. Musí! Je mi líto, co se stalo. Budu mít co vysvětlovat. Však už si mě přebírá policie.

Když přijdu domů, máma na mě křičí něco ve stylu, že nejsem normální a že mám ohromný štěstí, že žiju a jsem v pořádku. Za normálních okolností bych ji ignorovala, ale tentokrát ji poslouchám a souhlasím s ní. Mám vážně velké

šťestí. V duchu děkuji těm, kteří neváhají leckdy kvůli hlouposti a nerozvážnosti druhých nasadit svůj vlastní život. Zítra zajdu na stanici. Zaslouží si, abych jim poděkovala osobně.

Jiří Kupka

Jak jsem se stal hasičem

Jednoho dne jsem šel s babičkou na pizzu na Horní Bělou. Objednal jsem si a usadil se na terase. Vtom jsem uviděl nějaké děti v pohybu. To bylo pro mě znamení:

„Jdi se tam podívat,“ řekla babička a já jsem šel.

Mezi dětmi pobíhal i můj kamarád ze školy - Honzík. Cvičil s ostatními dětskými hasiči a lákal mě, abych začal cvičit s nimi. Ze začátku se mi moc nechtělo, ale potom jsem se toho chytil a každé pondělí jsem chodil pilně trénovat.

Teď zpátky k tomu osudovému dni. Trénovali jsme přeskok přes překážku. Odběhli všichni a teď já. Srdce mi bilo na poplach. Rozběhl jsem se, skočil a... Bác! Do dneška nevím, co se stalo. Dopadl jsem na hlavu. Myslím. Lépe řečeno chci říct, že doufám, že mě pád snad moc nepoznamenal.

Zpočátku mně běhání přes překážky a s hadicemi v rukách moc nešlo. No, zpočátku... Nešikovnost se se mnou táhla až do mé dlouhodobé přestávky.

Pauzu jsem si dal kvůli fotbalu. Po čase jsem se však k hasičině opět vrátil, a to hned do okresního kola hry Plamen.

Do týmu jsem ihned zapadl. Stala se z nás super parta s jasným cílem: ZVÍTĚZIT!!!!

Na to abych rychle srovnal krok s ostatními členy týmu, jsem měl jen tři tréninky. Dva týdny a mohlo se balit na okresní kolo hry Plamen 2014, které se konalo ve Zbůchu.

A pak to přišlo. Den D, hodina H. Najednou jsem stál na opravdových závodech. Stojím na startovní čáře a jsem dost nejistý. Nechci to všem pokazit. Výstřel ze startovní pistole ukončuje moje chmurné myšlenky. Běžím. Utikej! Utikej! Připadám si trochu jako Forrest Gump. Že jsem úspěšně v cíli, mi dochází, až když mi všichni nadšeně plácají po zádech.

„Jirko! Kluku, to bylo super! Máš u mě klobásu,“ div neslíz trenér. Radost moje i mých kamarádů nebere konce. Aby ne! Do Zbůchu jsme přijeli jako nějaká ucha z Horní Dolní, kterým nikdo nevěřil, ale odjíždíme jako VÍTĚZOVÉ!

Po našem nečekaném vítězství začal běžný koloběh - každý týden trénink. Čekala nás další výzva. Poslední týden před krajem jsme měli dokonce soustředění na hřišti na Horní Bělé. Týden uplynul jako voda a my stavěli ten stejný stan jako na Plamenu, ale nyní se nacházíme ve Všerubech. Pokukujeme po ostatních týmech a začínáme mít zase strach. Co vám budu povídat! Je to neuvěřitelné, ale situace ze Zbůchu se do detailu zopakovala! Nikdo od nás nic nečekal. Měli nás jen za číslo na startovní listině. Ale my jsme jim to zase natřeli!

Dvě vítězství nám dodala sebedůvěru, proto jsme si stanovili jasný cíl: dostat se na republiku v roce 2018. Je to obrovská výzva. Tato soutěž se bude konat v naší rodné Plzni. Věříme si. Můžeme to dokázat, ale celý tým musí spolupracovat, musíme makat, všichni musíme zůstat zdraví a nezranění. Na a samozřejmě podmínka ze všech nejdůležitější: naši trenéři z nás nesmí skončit v blázinci. My je totiž někdy dost zlobíme. Přesto však dobře víme, že naši trenéři jsou nejlepší a všichni v nich máme velké vzory.

Tak zase příště! Třeba po republice.

Požár v Hůstkách

Lucie Šípková

Stalo se to 30. 8. 1950. V malé vesničce Hůstky. Toho dne se stala věc, na kterou se nezapomíná. V malé bytovce bydlelo patnáct rodin.

U Pasků v bytě číslo 8 byl hluk, děti pobíhaly po bytě a hrály si. Maminka dělala večeři, tatínek se dosud nevrátil z práce. V bytě o patro výš se ozvala rána, stalo se to u Sýkorů. Žila tam rodinka s malým chlapcem Jeníkem. Jeho rodiče nebyli doma, Jeník zůstal doma úplně sám.

Najednou se ozvala druhá rána, teď naopak ze sklepa. Maminka vyšla na chodbu, zjistit co se stalo. Všude okolo se valil štiplavý kouř. Rychle se vrátila zpět do bytu a chtěla odvézt děti ven. Děti se moc bály a nechtěly odejít. Ve sklepě začalo všechno hořet a oheň se rychle šířil. Paní Hatová volala ve spěchu hasiče. Ostatní rodiny začaly vybíhat ven, lidé se dusili, kašlali, ale žili.

Hasiči dorazili na místo a okamžitě začali hasit oheň. Skupina hasičů vběhla do domu zkontrolovat, zda tam někdo nezůstal. Nikoho však nenašli. Najednou se ozvalo hlasité „POMOC !!!“ Hasiči běželi za křikem do druhého patra, do bytu rodiny Pasků. Našli tam ženu, která chránila děti mokřými ručníky a křičela o pomoc. „Rychle, musíme ven!“ křikl jeden z hasičů. PRÁSK! Vtom se zřítil kus stropu, spadl nedaleko ženy a dětí. Naštěstí je hasiči vyvedli včas ven, až na dva hasiče, kteří hledali dál. Najednou se ozval silný výbuch, který otřásl celým domem. Pro hasiče vběhli jejich kolegové a vynesli je s těžkými popáleninami ven. Sanitky rychle všechny zraněné odvážely do nemocnice. Najednou jeden z mužů, který také bydlel v bytovce, spatřil ve třetím patře malého chlapce u okna.

Začal křičet : „Jeník! Jeník zůstal uvnitř!!!.“ Mladý hasič neváhal a vběhl do hořícího domu. Našel malého Jeníka, ale nemohl již po schodech zpět, protože schodiště zavalily hořící trámy a kusy stropu. Vzal chlapce do náruče a vyskočil oknem do připravené záchranné plachty, kterou jeho kolegové pod okny rozvinuli.

Jeník byl zachráněn, ale bytovka byla v troskách. Lidé se museli na čas nastěhovat k svým příbuzným. Na místě požáru se po čase vystavěl nový dům. Co způsobilo požár, to se nikdy nezjistilo.